ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

גלעד
לזכרם

עיריית
ירושלים

סמל אביגדור זלטין ז"ל

בן חיה ובנימין
נולד בירושלים
בתאריך כ"ה באדר תש"ז, 17/3/1947
התגורר בירושלים
התגייס בנובמבר 1965
שרת בחטיבת גולני
נפל בעת מילוי תפקידו
בתאריך כ"ו בחשון תשכ"ח, 29/11/1967
נקבר בהר הרצל

אזור:ד חלקה:3 שורה:11 קבר:3

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן בנימין וחיה. נולד ביום כ"ה באדר תש"ז (17.3.1947) בירושלים. למד בבית ספר יסודי על שם סוקולוב ולאחר מכן סיים את לימודיו בבית הספר על שם אגרון. לאחר מכן למד בבית הספר התיכון לטכנאי "בזק" שליד משרד הדואר. היה חניך תנועת "הצופים" ואהב לשיר ולנגן בגיטרה. בנובמבר 1965 גויס לצה"ל אך לא גמר את שירותו הסדיר וביום כ"ו במרחשון תשכ"ח (29.11.1967) מצא את מותו בשעת מילוי תפקידו בדרך ירושלים - יריחו. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. מפקד יחידתו ציין במכתב התנחומים שלו למשפחתו כי "אביגדור היה מטובי החיילים והמפקדים בגדוד וביצע את תפקידו על הצד הטוב ביותר תוך שמחה ומרץ אשר אפיינו את התנהגותו".

לכבוד צלטן בנימין וחיה

משפחה יקרה,

חיילי החטיבה ומפקדיה מרכינים־ראש,
לזכר נופלי החטיבה ומשתתפים בכאבכם
ביום כבד זה.
סמלנו, העץ הירוק, מוסיף ומצמיח ענפים
ירוקים וצעירים של לוחמים,
אולם באשר נלך, באבק הקרבות ובאימונים
המפרכים, מלווה אותנו זכרון הנופלים.
במצוות דרכם, ממשיכים אנו ללכת ולעמוד
לנוכח האתגרים שמציבה המדינה לבניה.

ברגשי כבוד,

צמן ואל הרט

מפקד חטיבת "גולני"

תעודה

970477	טור	זלטין אביגדור	חיר
מס' אישי	דרגה	שם	חיל

עבר(ה) קורס משקי קשר חיר מחזור מאי 66

שהסתיים בתאריך 1 יולי 66

בבסיס הדרגה מס 7

מפקד הבסיס

ק/22812	סא"ל	א. הדרי
מס' אישי	דרגה	שם

סופס 2520/2
(4/65)

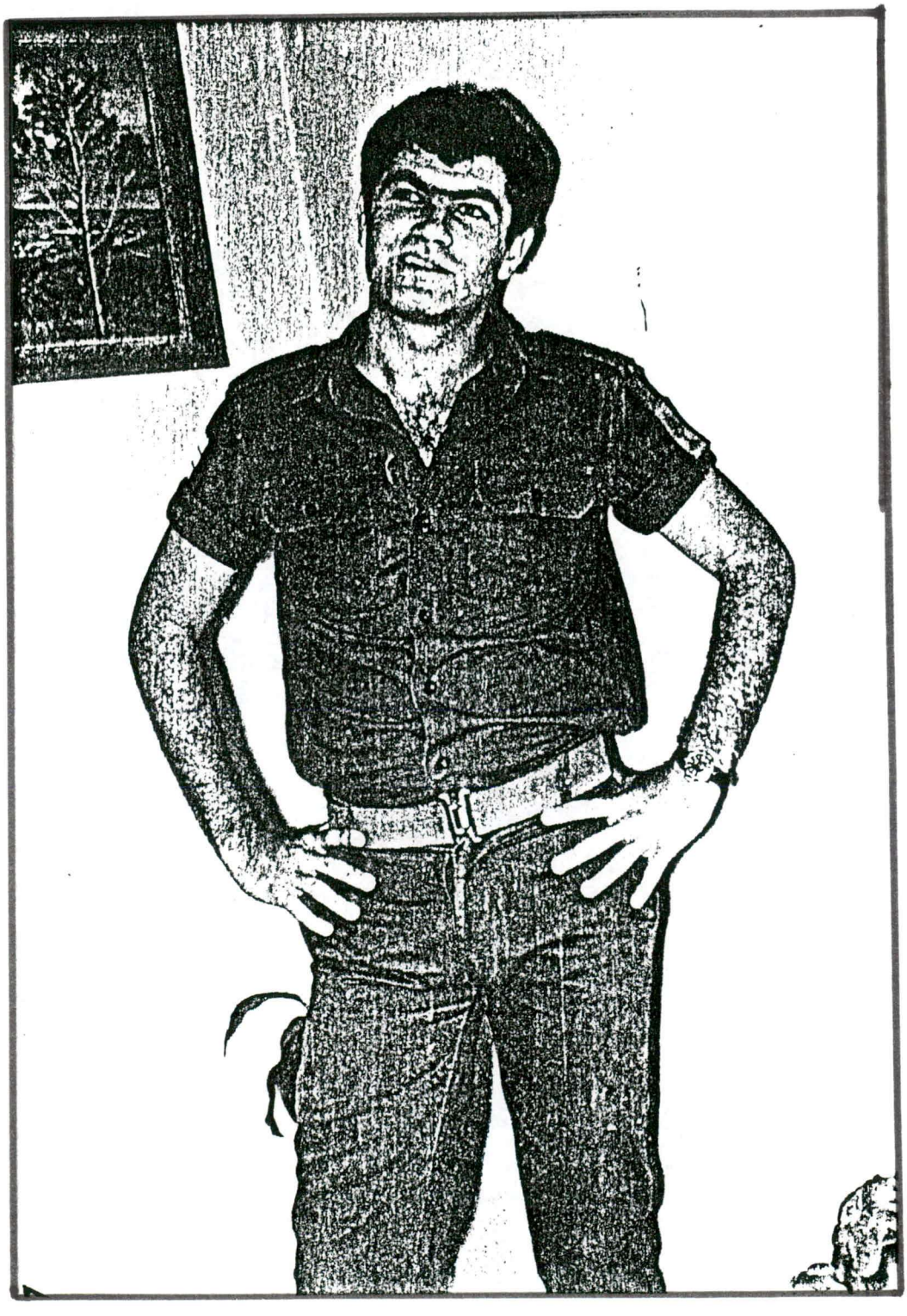

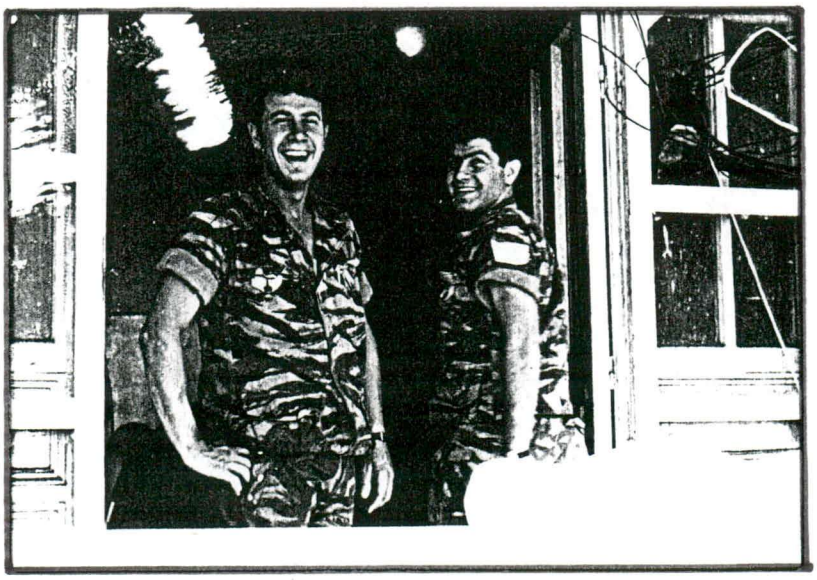

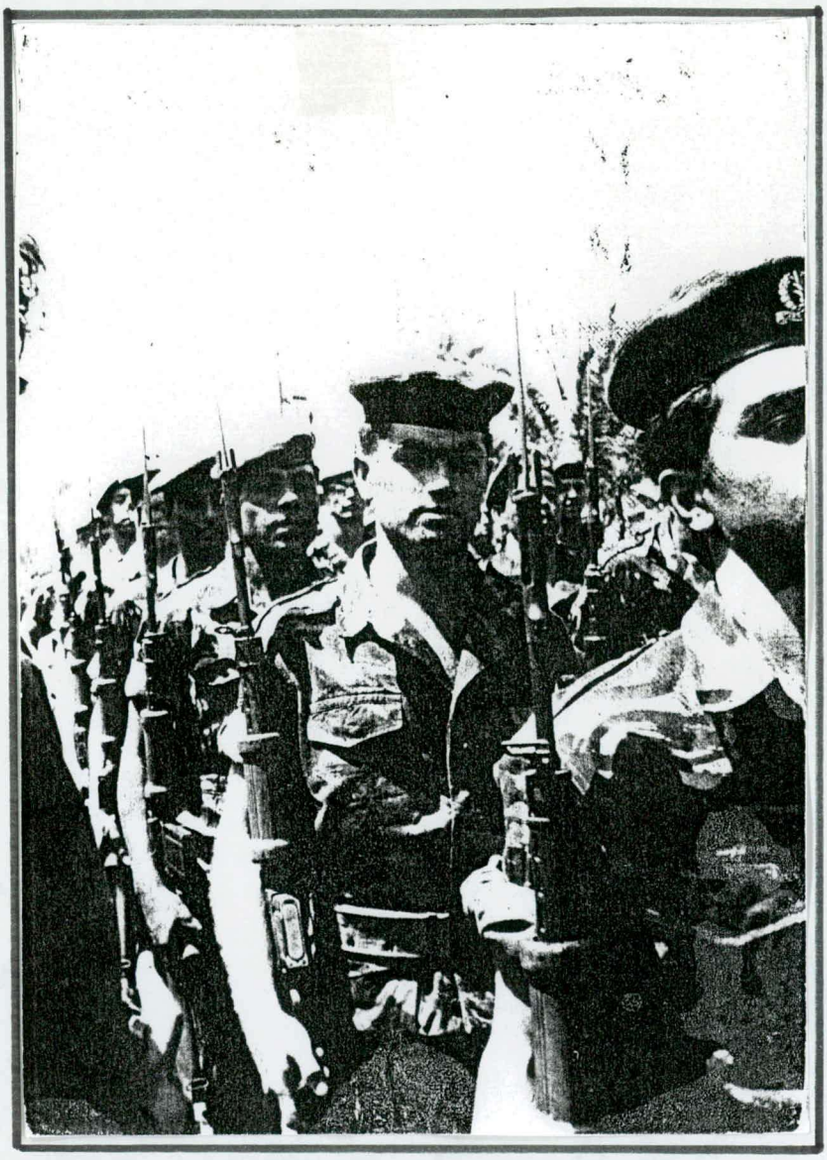

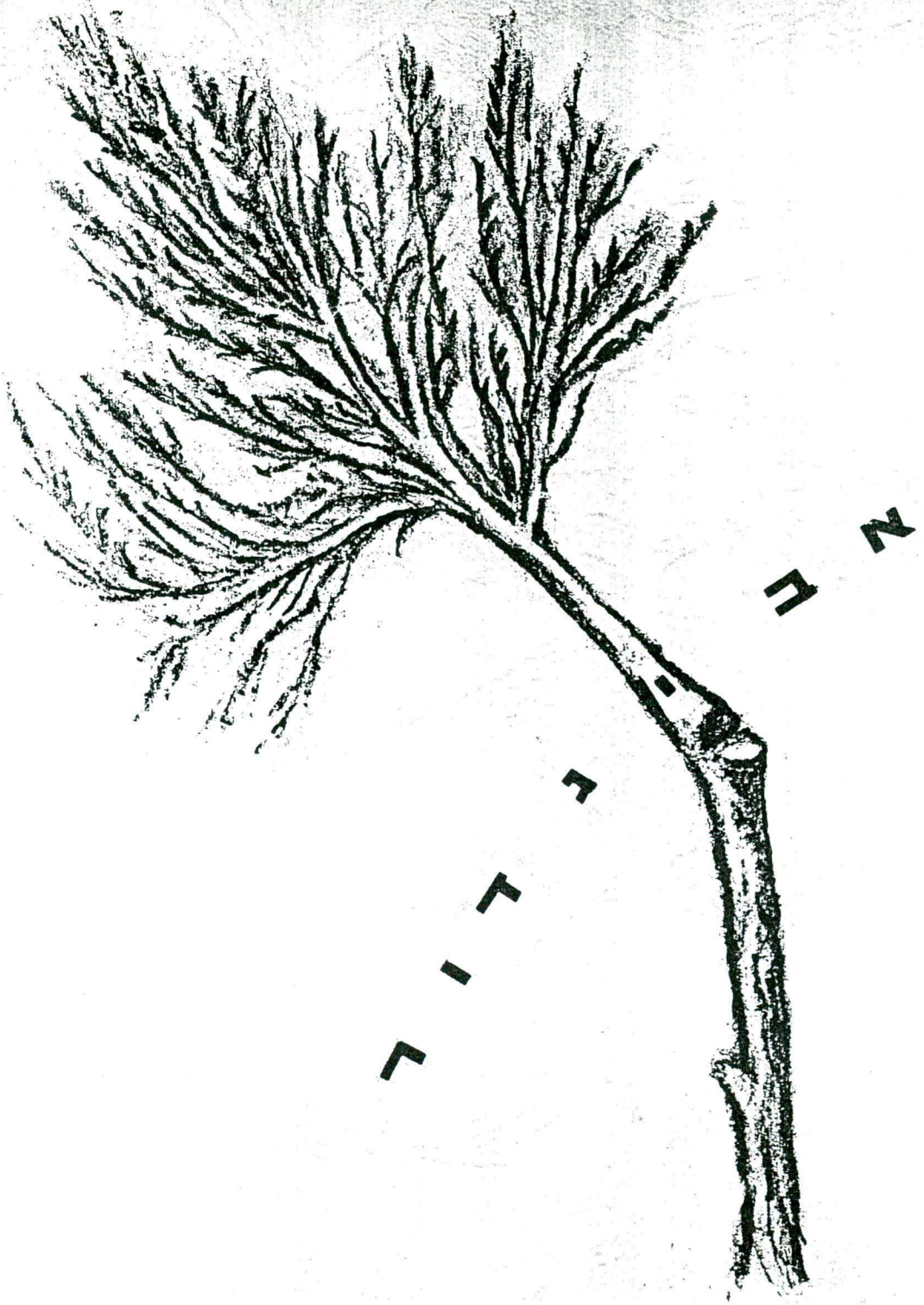

תמונתו האחרונה לפני נפילתו

ציונים לדרכו של סמל אביגדור ז׳לטין ז"ל בגדוד

שקט נפשי, חיוך נסוך על פניו, מסירות לעבודה, חריצות, היו תכונותיו של **אביגדור**.

את שרותו ביחידה החל כחייל מן השורה, לאחר מכן השתלם במקצועו כקשר, עד מהרה "טיפס" בסולם התפקידים והתמנה להיות סגנו של קצין הקשר.

מעולם לא ניראה מרוגז או מודאג, אלא תמיד ניראה שקט, עסוק בטיפול הנושאים המוטלים עליו, ומציג פתרונות מושלמים לכל הבעיות.

תכונותיו אלו, העמידוהו בשורה הראשונה של המפקדים בגדוד, אך בכך לא די, **אביגדור** ידע היטב כיצד ליצור אוירה נעימה ושמחה סביבו, לא פעם ולא פעמיים אסף סביבו את חבריו לעבודה, ופתח בשירה בקולו הערב ובליווי גיטרה, ובכך נמוגו כל הבעיות, ושוב אפשר היה לשוב לעבודה מתוך שמחה וחדוות חיים, שירתו בפני כל הגדוד במסיבות הגדודיות היו מוקד להתענינות, ואף לא במהרה נתנו לו לרדת מהבמה.

נפילתו בעת מילוי תפקידו הינה אבידה, ולא במהרה ישכח מזכרונם של מפקדיו וחבריו.

בנימין ענבר, סגן-אלוף

מ פ ק ד - ה י ח י ד ה

קווים לדמותו

מאת: מרדכי מנדלסון

זכור לי ילד קטן, בעל פנים מנומשים, חבוש כובע מצחיה בעל אזניות מרופדות לשמירה על האזנים מפני הקור הירושלמי, אותו ילד היה אביגדור.

מתקופה זו ואילך נקשרתי אליו ואהבתיו כאח, למרות שכזה לא היה לי ולא ידעתי כמוהו, ואביגדור מילא מקום אחי.

זוכר אני את התקופה בה ניתן לו להרגיש כילד גדול כאשר שימש שמרטף לבנות אחיו ואחותו הקטנים. וכיצד שמח למלא תפקיד זה.

כשגדל והחל את לימודיו בבית-הספר התיכון, לוינו אותו בהתלבטויותיו ובבעיותיו עד כמה שהואיל לגלות לנו.

בשמחתו שמחנו ובצערו הצטערנו.

זוכר אני את אביגדור בצעדיו הראשונים בשדה השירה והמוסיקה ובכל הזדמנות בא לבשר על שיר חדש או ישן שלמד והשמיעו לנו "לבקורת".

כל שיר ששמע וכל שיר שהוא וחבריו שרו, הונצח על סרט קולט קול, כאילו ידע שלא נוכל עוד לשמוע את המקור ולכן השאיר לנו ירושה - את העתק קולו.

כחייל היה אביגדור גאה להמנות עם חיילי יחידה קרבית.
כשותפים לנושא אהוב, היינו מדי פעם שוקעים בשיחה על נושאים צבאיים ואביגדור היה מתמלא כולו, בחיים חדשים.

שתקן היה מטבעו, אך משפצה פיו היה מפיק דברי חכמה ובדיחות הדעת.

זכורני היום בו עמד לעבור עם יחידתו לסביבות ירושלים וכיצד שמח כי יוכל לבקר בבית לעיתים קרובות.

אך המוות האכזר התנכל לו וחיסל בתאונה קטלנית בבוקרו של יום את תקוותו זו וכל האחרות לעתיד.

יהי זכרו ברוך.

מילים לזכרו של אביגדור

פתאם נפלת

מאת: רחל זלטין

פתאם נפלת
ומאתנו נלקחת
עצבות ירדה עלינו
משום שאתה אינך איתנו.

נזכור איך אהבת
את הטיפ והגיטרה
ואיך השארת בדד הורים
אח ואחות אומללים ושכולים.

בדרך יריחו נפלת
כיצד ואיך לא נדע
אותנו בדד השארת
תמיד נזכור אותך.

דברים לזכרו של אביגדור

מאת: טומי

"טומי להתראות בשבת" אלה היו המילים האחרונות ששמעתי מפיו, ובשבת, התראתי עם שמו אשר התנוסס על לוחות המודעות באותיות גדולות ושחורות -
"אביגדור בן בנימין זלטין ז"ל נפל במילוי תפקידו".

כאשר נפרדנו, בפעם האחרונה, לאחר בילוי משותף בחיפה, כ-24 שעות לפני התאונה, היתה לי הרגשה שיקרה משהו, ורציתי לומר לו, אביגדור שמור על עצמך.

זוכר אני, כל רגע איתו, כאילו היה זה עכשיו, ואיני מאמין שרגעים אלה לא יחזרו עוד. בעוברי ליד התחנה בו היה יורד מהאוטובוס, ומשמגיעה מכונית לתחנה, אני נעצר לרגע ומהרהר, אולי הוא ירד מהאוטובוס. כאשר אני עובר לפני הבית ויש אור בחדרו, אני מצפה לראות את ראשו מציץ מהחלון והחיוך התמידי על פניו.

תמיד חייך והיה עליז, כל מי שפגש בו, תוך זמן קצר, חיבבו כאילו היה זה חבר אשר מכירו זה שנים רבות ואשר אין דבר להסתיר ממנו או לשמור מפניו.

כאשר פוגש אני מישהו, מיחידתו בצבא, ושואל אם הכיר את אביגדור, סמל בגולני, ביחידת הקשר היה שואל אותי, מי-זה שמחייך תמיד? החיוך התמידי על פניו היה סימן היכר לאלה שלא הכירו אותו אישית.

אבל החיוך לא היה חיצוני בלבד אלא גם בפנימיות היה תמיד עליז, שמח וטוב-לב, נכון לעזור לכל אחד, אשר יבקש את עזרתו.

יחסי החברות ביננו היו הדוקים ביותר, אשר התבטאו אף בויתור על הנאות אחרות כדי להמצא יחדיו.

אביגדור היה לי כאח וככזה ישאר בזכרוני לעד.

אביגדור

כזה היה אביגדור.
תמיד עמד זקוף מולם
מול חניכיו בצופים.
בבגרותו ידע
לתת ולקחת
להוריש ולהאציל
לאותם הצ׳וצ׳יקים שבאו
לשמוע ולהאזין,
להשתובב ולהתגבש
תחת אותו דגל
שאותו יצג בדם אביגדור
לחבריו סימל תמיד את השתלבות של
רוח החיים והזמרה
בחיים החד גוניים והאפורים,
הוא מהשלישיה, לחשו פיות.
תמיד ידעו את המועד
לפצות לשיר לרומם ולהדהד.
ובשלהבת זאת סחפו אתם
גם אחרים ורבים שכמותם,
פתע רעשה ארץ
והקול נדם.
רוחו אתנו
אך הוא לא ישוב
עוד לעולם.

אלי דפנה

דברים וזכרונות לזכרו של חברי אביגדור ז"ל

מאת: בני פנסו

את אביגדור הכרתי בבית-הספר. בתחילה היינו חברים לכיתה בלבד, וכיוון שהיינו שנינו ירושלמים התקרבנו יותר, ולאט לאט נקשרה בידידות חזקה בינינו. הערצתי אותו מרגע שראיתיו.

הוא היה בעל תכונות של חבר טוב, היה עליז ומחייך. אותו חיוך קבע שהיה נסוך על פניו, לא אשכח לעולם. לפעמים היה לו מבט מהורהר כזה, כאילו הוא חושב, או רואה משהו שאף אחד לא רואה. כששאלתיו על מה הוא חושב, היה מבטל את הענין במחי יד אחת.

כשהיה זה שעור משעמם, או סתם מורה פטפטן היה "**ויגי**" (כינוי חיבה) תמיד "מציל" את המצב. בדיחה טובה, או סתם איזו מילה שבמקום, היתה גורמת לצחוק ופקיחת עיניהם של התלמידים "**הרדומים**".

בתחילה היו אביגדור ואריה צמד נחמד מאוד. הם שרו בדרך כלל במסיבות כיתתיות, וכך סתם לח"ברה. כיוון שאני אהבתי לשיר, וידעתי לנגן ביגטרה, הצטרפתי אליהם ויחד הקמנו שלישיה שנקראה (לאחר התלבטויות רבות בקשר לשם) שלישית "**השחר העולה**". אהבנו לשיר יחד, והתחלנו לעבד שירים משירים שונים וביחוד שירי עמים.

כמובן שלאחר עבוד השירים התחלנו להופיע בתחילה לח"ברה, ואחר-כך במועדון הסטודנטים "**בר-אתון**", בכל מיני חוגים, וערבי שירה באוניברסיטה, בבית-העם, בפסטיבל הנוער הירושלמי, וההופעה הגדולה ביותר שלנו היתה - "**ההוטנאני**" שהתקיים, באולם וויז, שבאוניברסיטה.

אחת החוויות, המשותפות, שהיו לנו יחד, היה תקליט בו הקלטנו תריסר שירים מהטובים שהיו לנו באותה תקופה. התקליט לא היה אומנם מן המשובחים ביותר אך הוא גרם לנו ספוק ואושר בעבודתנו. תקליט זה שמור אצלי עד היום ותמיד אוכל להיזכר באותם השירים, אותם רגעים שהיינו מאושרים יחד. לשיר עם אביגדור זו היתה חוויה היה לו קול בס עמוק ויפה, ובכלל הוא היה התוסס והחי שבחבורה. הייתכן? האם אפשר להאמין שאביגדור לא ישיר אתנו עוד?

אותה ההבעה על הפנים, אותו חיוך, אותה בלורית שירדה לו על מצחו. הויכוחים על כדורגל ושחקנים, על מורים ובנות. לא! אי אפשר לתפוס שאביגדור איננו, וכל אלה הם רק זכרונות. גדול הוא הכאב על שהלך מאיתנו, וחסרונו מורגש, דמותו לא תשכח.

תמיד אזכור כל רגע שהיינו יחד, בילינו יחד ושרנו יחד.

אביגדור היה לי חבר טוב וידידי.

"לא אשכחנו"

אביגדור

מאת: כוכבה חסון (כוכי)

המות!

האמנם כה רבים לקחת
עשרות ומאות אשר אהבנו?
את חיילינו היקרים חבקת
אותם לקחת בלא עת מאיתנו.

המות!

המתן מעט! את אביגדור אהבנו
רצינו אותו עמנו, בחברתנו,
לא חששנו שבמהירות כזו תקחנו
כך, לפתע, ולא יחזור עוד אלינו.

המות!

כה אכזר וחסר סבלנות
כה זריז ומלא עצבנות
מדוע בחרת בטובים שבנו
מדוע לקחת את אביגדור שלנו?

"השחר העולה"

מאת: אריה בטר

אני מתיישב ליד הטייפ מסובב את הכפתור מאזין ונזכר...

אני נזכר בראשית הכרותי עם אביגדור. קשרו אותנו הרבה דברים: שכנות, משחקים, תקופת הלימודים בבית הספר, ודברים רבים נוספים, אך יותר מכל, קשרה אותנו המוסיקה, שירי העם והרמונית הקולות שלנו.

אני מביט במנדולינה הישנה, המונחת כיום עמוק בתוך אחד הארונות, ורואה לנגד עיני את אותו ערב בו ישבנו שנינו עם אותה מנדולינה, כלי נגינה אשר בקושי ידענו להשתמש בו, ובמקצתה תוף, ושרנו את שיר הדת הכושי "שם במורד הנהר" שהפך לשיר האהוב עלינו במיוחד, כך החלה הקריירה המוסיקלית שלנו, בערבים בהם היינו נפגשים ושרים, או בהופעות, בקומזיצים, בתנועת הצופים, ובערבי שישי.

במרוצת הזמן, שיפרנו את הרמה האומנותית, קנינו גיטרות, והתחלנו לצרף חברים חדשים לצמד, אבל אף אחד מהם לא חימם את המקום זמן רב ולא השתלב טוב עד היום בו הציג בפני את בני פנסו.

הופעת הבכורה של שלישית "השחר העולה" (כך החלטנו לקרוא לעצמנו אחרי התלבטויות רבות) היתה מסיבת חנוכה. וכמו מתוך אינטואציה עמוקה ידענו, שנינו, שבני הוא האדם הנכון. ידענו שביחד נוכל ליצור את ההרמוניה ההכרחית בשלישית זמר וביחוד זמר עם.

מסיבת חנוכה זו היוותה לגבינו את הצעד הראשון והדחיפה להמשך דרכנו.

התחלנו עובדים במרץ בעיבוד שירים ידועים ולא ידועים, ביחוד נתחבבו עלינו שירי הדת הכושיים.

את ההנאה הגדולה ביותר שאבנו מהחזרות עצמן יותר מאשר מההופעות. בזמן החזרות ועיבוד השירים היתה האוירה חופשית ולא מתוחה כפי שהינו בהופעות והיינו נהנים מישיבה בת שעות ארוכות בה עסקנו בלימוד שירים חדשים, שינון ועיבוד של השירים הישנים.

יום אחד, נכנס אלי אביגדור בריצה, מתנשם, ובקושי הצליח לאמר: "אנחנו יכולים לעשות תקליט".

התקליט, האחד והיחיד, שנעשה במעבדת חובבים, לא היה משובח ולא מוצלח ביותר, אבל, הוא היה שלנו, ועל כך היתה גאותנו. לאחר מכן הוזמנו להופעות במקומות אליהם לא חלמנו להגיע בראשית דרכנו.

התחלנו להופיע במועדון הסטודנטים "בר-אתון" ובערבי שירה שאורגנו באוניברסיטה.

באותו זמן, אחרי מאמצים רבים, נתפרו החולצות שלנו מבד מבריק בצבע כתום. לחולצות אלו חלק גדול בהצלחה, בה זכינו בפסטיבל הנוער בירושלים, כאשר הופענו קודם בתחרות בבית העם בה זכינו במקום ראשון ובפסטיבל עצמו, באמפיתיאטרון באוניברסיטה, בו זכינו בתעודה.

לאחר מכן הוזמנו להופעות בנתניה ובמלון הנשיא אשר את ההופעות בו היינו חייבים לבטל בגלל חוסר זמן והגיוס לצה"ל הממשמש ובא. ולבסוף, בא הערב הגדול בו פתחנו בהופעתנו את "ההוטנאני" - ערב שירי העם באולם "וויז" באוניברסיטה בו השתתפו גדולי הזמרים כמו הלל רווה, בני ברמן, צמד הנוודים, תמי אדלר, אפי נצר ועוד.

אחרי שיא זה, נתפרדה החבילה בגלל הגיוס, אך עדיין היינו נפגשים מפעם לפעם, יושבים ושרים את השירים הישנים, ומופיעים פה ושם. את מרדכי אשכנזי צרפנו אלינו כחבר רביעי לקראת הסוף.

אביגדור, בני ומרדכי התגייסו בנובמבר ואני מספר חודשים מאוחר יותר. כל אחד הלך בדרכו. כאשר פגשתי בחברים אשר חזו בהופעותינו, תמיד שאלו: "נו, מה איתכם? אתם לא ממשיכים? ומה שלום הזמר שלכם? כך כינו תמיד את אביגדור - הזמר של "שלישית השחר העולה" ואכן, היווה הוא את הרוח החיה שבחבורה, את הרב-גוניות הקולית ואת חוש ההומור. עם החיוך האירוני במיקצת כשהמיקרופון בידו, בין צלילי השירה והגיטרות - כדמות כזו ישאר, תמיד בזכרוני.

שלישיית "השחר העולה" בהופעתה

שיר לזכרו של אביגדור

מאת: אריה בטר

מן הצד האחד פה ניצב לו אדם
הוא צעיר, הוא גאה, מאושר
מן הצד האחד פה ניצב לו אדם
יש עתיד, יש הווה ועבר
יש אמביציות, תקוות, תוכניות לעתיד
שאותן הוא רוצה להגשים
ולנשום לתוכו חוויות מלא ריאות
וללמוד את חכמת החיים
ודרכו רצופה חוויות הילדות
הצלחות, ואכזבות לפעמים
יש תקופת נעורים ותקופת התבגרות
ופרושים לפניו החיים
מן הצד האחד אידיאלים גדולים
וחיים מלאי אהבה

מן הצד השני יש רסיס של רימון
והידהוד זעקה אחרונה.

דברים לזכרו של אביגדור ז"ל

מאת: מוטי בן ברוך

בתור חברו לכיתה מעיז אני לכתוב, את אשר נשאר לי מחברי הטוב אביגדור, שלעולם לא הייתי מאמין שדווקא אני אהיה זה שיצטרך לכתוב שורות אלה עליו.

יחד משכנו בעול הלימודים במשך 3 שנים, ובזמן הזה הספקתי להכיר את אביגדור היטב, בחור עליז ותוסס אשר קשה היה לשבת לידו ולשתוק, תמיד היה על מה לשוחח. כאשר רציתי להתחיל לגלגל עמו שיחה על אף שלא רצה מספיק היה לומר לדוגמא "ירושלים לא פירמה בכדורגל" ברגע זה היתה מתחדשת שיחה למשך השעה הבאה, ובאם היתה מסתיימת מחוץ לכיתה או בתוכה אין לדבר חשיבות.

במסיבות וארועי שמחה דומים, מרכז הערב היתה השלישיה בה הופיע, ובה היה המרכז.

בטוח אני כי אין אחד, אם זה בן כיתתו, או חבר אחר, המאמין כי לא יראה יותר את אביגדור. דמותו העליזה עולה בכל רגע בה מוזכר שמו.

בשעורי הספרות המשעממים שעורי ההיסטוריה המתוחים, היה הוא זה שמתעורר לפתע עם איזה מילה, ופצצת צחוק היתה עוברת בכיתה.

זוכר אני מספר שעורים, בהם היינו יוצאים יחד עם מספר חברים לסיור למצפה אבו-טור ולסביבה, במקום להרדם בכיתה וחוזרים על מנת להעיר את הכיתה כולה מתרדמתה. בספורים כאלה יכול אני לכתוב עליו ספר, אולם קשה לי לעשות זאת, כיוון שאינני מסוגל לתפוס, כי על אביגדור שאיננו אני כותב.

כל מה שאומר וכל מה שאכתוב לא ינחם ולא יסיר את הכאב, מחסרונו של אביגדור. אולם, דבר אחד אומר

גאים יכולים להיות בני ביתו בבן כמוהו.

אביגדור אביגדור אביגדור - - - - - - - - - -

זאת המילה שמהדהדת באוזנינו

אמך, אביך, כולנו בוכים, אביגדור א-ב-י-ג-ד-ו-ר

אך מה יעזור הבכי

הבכי איננו עוזר

הלכת לבלי שוב.

קפצת לג'יפ

ואמרת להית'.

ואנו לא זכינו לראותך,

אביגדור שלנו.

בתיה מנדלסון

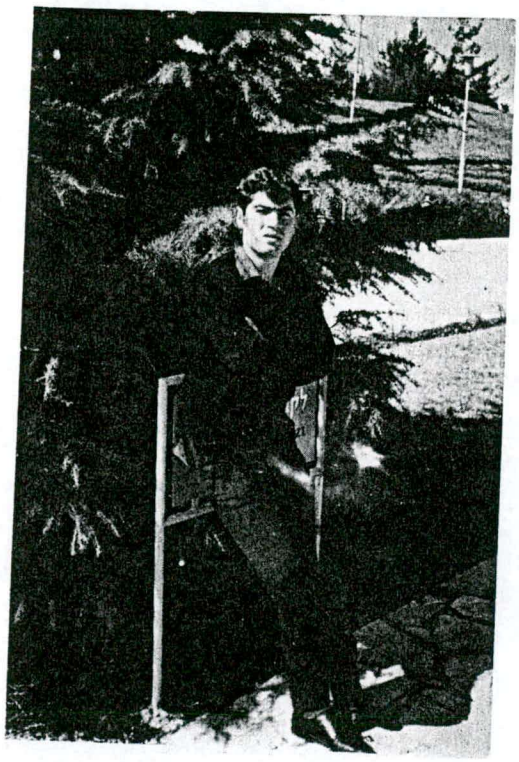

תמונה אחת מרבות, בהר הרצל
שם אהב להצטלם, ושם מצא מנוחתו לעולמים.